Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 15. | Den 1ste Mai 1882. | 31te Aargang.

Tale af Ældste T. B. Lewis.

Holdt i Tabernaklet i Saltsøstad.
(Efter Deseret News.)

Det er falden i min Lod, mine Brødre og Søstre og Venner, at benytte en Del af eders Tid i Eftermiddag, og medens jeg staar for Eder, maa jeg alvorlig kræve en Interesse i eders Tro, i eders Bønner og i eders Agtpaagivenhed. Jeg har stor Tro til det Skriftsted som siger: „Der er en Aand i Menneskene; og den Almægtiges Aand gjør dem forstandige“; og jeg tænker, at naar vi samler os for at dvæle ved de Tanker, der henhører til Liv og Salighed, at da er det nødvendigt at vi gjør det med Forstand. Den Stilling en Guds Tjener indtager, naar han staar og tiltaler en Forsamling, er en af de mest ansvarsfulde, jeg kan tænke mig. De Ansvarligheder, der hviler paa ham ved en Leilighed som denne, er af største Vigtighed. Han behøver derfor visselig Guds Aands Hjelp til at give ham at forstaa Evangeliet osv. Og jeg beder ogsaa, at samme Aand maa hvile over Eder, som Tilhørere, at vi alle maa nyde Godt af den samme Indflydelse.

Jesu Kristi Evangelium dækker saa stor en Udstrækning og indbefatter saa mange store ag ypperlige Principer, at det vilde være aldeles umuligt for nogen Taler at gjennemgaa det Hele ved een Leilighed, derfor indskrænker Aanden nødvendigvis Taleren og Tilhøreren til Saadant, som for Tiden er nyttigst for dem. Vi tænker, at vi tjener den sande levende Gud; vi tænker, at vi beslitter os paa at agte og hædre den Tilværelse som det har behaget Gud at skjænke os her paa Jorden, som han har skabt og indrettet til hans Børn at bo paa. Denne Gud burde vi tilbede med rigtig Forstaaelse, og der kan ingen bedre Maade være at dyrke ham paa, end den han selv har udpeget for os. Jeg kjen-

der ingen bedre Plan end den, han har lagt. Den indbefatter vort Liv her og vort Liv herefter. I dens Virkninger og dens Magt til at omfatte Menneskenes mangehaande Kaar og Livsstillinger tager den slet ikke Dødens Magt eller Princip i Betragtning, men ethvert Princip, som fremføres, er bygget paa evige Grundsætninger. Døden anerkjendes ikke — ikke som en Magt, der er kommen for at modarbeide noget evangelisk Princip. Det er altsaa et Livsens Evangelium. Der er mange Læresætninger, men det bør os at vorde fuldkommen kjendt med dets Grundsætninger, paa det at vi maa blive Eet med Guds Folk og have et fast Sted i hans Kirke, at vi maa modtage disse høiere, renere, ædlere Principer, som han har opbevaret til sine Udvalgte.

Den første store Grundsætning er Troen. Den gode gamle Bog Bibelen indeholder mange Beviser paa Troens Kraft. Dette er det første Princip vi har noget med at gjøre i den store Frelseplan — Tro paa den Gud, som skabte os; Tro paa Sønnens, Jesu Kristi, frelsende Magt, som kom paa Jorden, og i hans eget Livs Mission efterlevede de Lærdomme, som han lærte Menneskene, praktiserede de Dyder, som hans egen Mund anbefalede, og stadfæstede dem uomstødeligt som sande og rigtige og tilstrækkelige, og da, efter at være korsfæstet, blev nedlagt i Graven, blev opstanden af Graven, vidnede for Verden om det Præstedømmes Magt og Myndighed, som han besad til at overvinde enhver ond Magt paa Jorden. Som sagt, han kom og praktiserede, hvad han lærte. Han bød ikke Folket at gjøre Eet, medens han gjorde et Andet; men selve Dydens Læresætninger, de bedste, som kjendtes af Mennesker og af Guder, anbefalede han og efterlevede her paa denne Jord, og viste Menneskene at det var muligt at efterleve de Dyder, som existerer i Himmelen, her paa Jorden, og ved en saadan gudelig Vandel opfordrer han os til at tro paa sig. Er del nogen Opofrelse for os at tro paa ham eller paa hans Magt, naar det er bevisliggjort for os ved hans Opstandelse og Himmelsart, triumferende over Alt hvad der henhører til denne Jord, selv Døden, idet han sønderbrød de Baand, som bandt ham til Graven? Dette er det Væsen, Evangeliet fordrer os til at have Tro paa.

Den anden væsentlige Grundsætning er Omvendelse. Dersom vi har været i Vane med at følge visse vildfarende Spor, og vore Omgivelser og vore Handlinger ikke har været gode, eller onde Tanker har dvælet i vore Hjerter, saa maa vi forsage dem. Vi vil have at omvende os derfra, og udrydde saadanne Tanker og Følelser, som fik os til at gjøre Uret, paa det at Tanker og Følelser af en høiere og renere Beskaffenhed maa kunne bo hos os. Vi maa tage den faste Beslutning, at forsage det Onde og stræbe at vandre paa den af Frelseren udpegede Sti.

Naar vi har erfaret denne Tro og gjort denne Omvendelse, saa er vi færdig til det andet Skridt. Hvem skal nu sige, hvad dette Skridt skal være? Den samme Autoritet, som stadfæstede det første Saliggjørelsens Princip, stadfæstede ogsaa det andet og det tredie. Da Jesus Kristus var paa Jorden, lærte han, at, efter at man havde angret sine Feiltrin, maatte man døbes til Syndsforladelse. Dette er det tredie Skridt, det store, som han selv gjorde „for at fuldkomme al Retfærdighed". Saaledes anerkjendte han det som en af Livets og Saliggjørelsens store Grundsætninger. Han ei alene talte til os og befalede os

angaaende denne Gjenstand, men satte selv Exemplet og lærte, at medmindre et Menneske blev født af Vand kunde det ikke indkomme i Himmeriges Rige; vi maa begraves i Daabens Vande paa det „at ligesom Kristus blev opreist fra de Døde formedelst Faderens Herlighed, saa skulde ogsaa vi vandre i et nyt og helligt Levnet". Daaben er et Billede paa Døden og Opstandelsen.

Som et Tillæg til Daaben faar vi Haandspaalæggelse for Modtagelse af den Hellig-Aand. Dette blev udrettet af Apostlerne og Andre, som havde Fuldmagt dertil, da Kristus var paa Jorden. Men een Ting maa vi her erindre, at intetsteds i den hellige Skrift finder vi noget om, at de udførte denne Handling uden den dertil nødvendige Fuldmagt. Det var nødvendigt for dem at være bemyndiget med Fuldmagt herovenfra. Dersom Jesus Kristus hos Gud i Himmelens høie Sale, i hin store Raadsforsamling, som holdtes angaaende Verdens og Menneskens Børns Igjenløsning, Ophøielse og Herliggjørelse — dersom hans Tilbud til at forløse Menneskene, til at frelse og opløfte dem, blev antaget i hint Raad, da er det visselig ham, der har Magt og Myndighed til paa Jorden at beskikke Saadanne, som han vælger til at gjøre Tjeneste ved de forskjellige hellige Handlinger henhørende til denne evangeliske Husholdning. Altsaa, naar jeg tror og fortryder mine Feiltrin, saa bør jeg døbes af en Mand, der er iklædt med Fuldmagt og er beskikket af Gud til saadan Gjerning.

Reformatorerne var store og gode Mænd og gjorde saare meget Godt, men da de var uden Fuldmagt selv, kunde de heller ikke give den til Andre.

De Sidste-Dages Hellige paastaar, at denne Fuldmagt var borte fra Jorden, at et almindeligt Frafald fandt Sted tidligt, og at de præstelige Authoriteter blev borttaget fra Menneskenes Børn; og at for en meget lang Tid Jorderige var i en formørket Tilstand, og at der var ingen sandt Præstedømme, ingen Aabenbaring, ingen Lys, ingen Kundskab modtaget fra de evige Verdener indtil nu for et halvt Hundrede Aar siden, da Gud i sin store Naade atter nedsendte Magten og Myndigheden fra det Høie. Han udsendte nogle af dem fra de evige Verdener, som før havde besiddet denne Myndighed her paa Jorden. Han befol dem at gaa ned paa Jorden og lægge denne Myndighed paa visse Mænd; — Petrus, Jacobus og Johannes til at paalægge det melchisedekske Præstedømme, og Johannes den Døber det aaronske Præstedømme. Dette var strengt lovmæssigt; og det er den eneste Maade, hvorpaa vi kan opfatte den rigtige Methode med at stadfæste det Gode paa Jorden. Til samme Tid er vi rede og villig til at udvise al tilbørlig Agtelse for ethvert retskaffent Menneske paa Jorden; vi beundrer alle gode og store Mænd og Kvinder paa Jorden, elsker dem for deres Godhed, beundrer hvad de har gjort for Menneskens Børn, og derved jevnet Veien for Evangeliets høiere, renere og ædlere Principer, men naar det gjælder Authoriteten, som saadanne Mænd skulde besidde, saa er der ingen paa Jorden udenfor de Sidste-Dages Helliges Samfund. De siger, at denne Magt blev anbetroet Joseph Smith. „Men," siger Een, „Joseph Smith var en ulærd Dreng." „O," siger en Anden, „Joseph Smith var en slet Person; Joseph Smith var uopdragen; Joseph Smith var dette og Joseph Smith var hint. Joseph Smiths Beskaffenhed svarer efter vor Mening ikke til den Karakteer, som en Mand burde være af, der

skulde være valgt af de intelligente Væsner i det Høie til at udføre en saa stor Mission paa Jorden. Han var af altfor ringe Byrd. Hans Omstændigheder var altfor fattige til at give ham nogen literær Udvikling. Hans Omgivelse af Daarlighed var altfor slem. Kort sagt, han var altfor modtagelig for onde Indflydelser, til at vi kunde anerkjende ham som det af Himmelens allerhøieste Forsyn udvalgte Redskab til at frembære deslige Ting; og følgelig forkaster vi hans Paastand." Jeg vil her sige, som jeg sagde til en af mine Slægtninger fra Missouri for nogle Aar siden. Denne Mand var meget ældre end jeg, og da jeg talte til ham om Mormonismen, hentydede han til dette Folks Tildragelser i Missouri. „Aa," sagde han, „jeg er meget ældre end Du er. Du var ganske ung den Gang." „Men," spurgte jeg, „hvad veed Du vel om deres Historie?" „Ak," sagde han, „jeg veed, at Joseph Smith var et meget slet Menneske; jeg veed, at han var en Bedrager," og tilagde ham adskillige stygge Tilnavne. Jeg spurgte ham, hvorfra han vidste disse Ting, og han hentydede til en Mand, hvis daarlige Karakteer jeg var vel kjendt med, en Mand, som ingen Dommer nogensteds i hele Landet vilde antage som Vidne i en Sag. Jeg sagde, at jeg var ikke kjendt med Joseph Smith, at jeg havde aldrig været under hans personlige Indflydelse. Jeg var voxet op under Methodismens aandelige Indflydelse. Der var ingen „mormonsk" Indflydelse omkring mig. Al Indflydelse, baade moralsk og social, og hvad der kom af Lærdom, var stik modsat til „Mormonismens" Principer. Jeg naaede Mands Modenhed og kom ud til dette vestlige Territorium, og det var her, at jeg først hørte de Lærdomme, som Profeten Joseph Smith havde fremført. Jeg undersøgte disse Lærdomme for at udfinde deres Sandfærdighed, og da jeg fik Tro paa, at de var sandfærdige, og adlød dem, blev jeg beskikket af denne Authoritet, nemlig dette Præstedømme, som jeg har talt om, og sendt ned til Staterne til at prædike de Lærdomme, som Joseph Smith kom med. Jeg vidste i mit Hjerte, at disse Lærdomme var sanddru og at de udsprang fra Gud. Menneskene maa sige, hvad de vil om Joseph Smith; men var han af ringe Stand og ulærd, saa var Apostelen Petrus det ogsaa, og ligesaa var de andre Apostler, som Frelseren valgte, og jeg har endnu ikke funden nogensteds i denne Bog, Bibelen, eller i nogen af Guds Lærdomme, at Evangeliet eller dets Forkyndelse var indskrænket til de Lærde. Den Gud vi tilbeder er det allerhøieste Væsen i Universet. Han er alvis og besidder den allerhøieste Kundskab. Hans Kundskab og Visdom omfatter og fylder alt Rum, al levende og ikke levende Materie. Ingen Kundskab er udenfor hans Omraade. Han regjerer over Alting, og det staar i hans Magt at tage af det Ringeste paa Jorden og gjøre det til det Største og Bedste. Men forstaa mig vel — jeg tror det er godt at være lærd, at være kyndig i Skriften; jeg ynder ikke Vankundighed. Jeg tror af ganske Hjerte, at den største Forbandelse, som nogensinde vederfaredes Menneskene, er Vankundighed. Jeg tror paa Forstandigheds Magt. Jeg tror paa det hellige Præstedømme som en Kraft, der udgaar fra Gud og vil formilde Menneskenes Børns Kaar, og ikke alene formilde deres Kaar, men hæve dem op fra Menneskehedens lave Steder og til det, der udgjør det himmelske Samfund. Det er min Mening om de Sidste-Dages Helliges beskikkede Maal; det er lyst og saare høit. Dersom jeg

tænkte, at de Helliges Religion vilde fornedre Mennesket, saa vilde jeg være det sidste Menneske paa Jorden, der vilde yndе den; men jeg mener, at Livskraften i min Religion kommer fra den allerhøieste Gud i det Høie, og at den vil hæve mig op til Samfund med ham, som skabte og ordnede denne Jord. Det er hvorfor jeg antager Livsens Ord. Jeg vendte om fra Synd og Daarlighed. Jeg blev døbt til Syndsforladelse af En, der var i Besiddelse af det hellige Præstedømmes Fuldmagt, og modtog Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave, og gik siden ud til Jordens Nationer for at prædike disse Lærdomme. Derfor staar jeg her idag og aflægger mit Vidnesbyrd om at Kraften i dette Værk er guddommelig. Jeg veed, at det er af Gud, thi jeg har selv prøvet det. Jeg har ikke seet noget vidunderligt Syn. Jeg har ikke seet nogetslags mirakelsk Tegn; men min hele Person, fra min Hovedisse til mine Fodsaaler, enhver Nerve, enhver Muskel, enhver Draabe Blod i mine Aarer siger mig, at Gud er i dette Værk, og jeg er rede til for hvilkensomhelst Ret eller Domstol paa Jorden at bevidne, at den almægtige Gud lever, at Jesus Kristus lever, at Joseph Smith lever og er en flittig Medarbeider i dette de Sidste-Dages Værk. Døden ender ikke de Helliges Virksomhed. Joseph er ikke død. De fordums Profeter og Apostler er ikke døde. De, som bar den præstelige Myndighed i gamle Dage, er ikke døde, men de lever og er idag en stor Hær af Medarbeidere i den store Saliggjørelsens Plan.

Der er mange Lærdomme indbefattet og stadfæstet i dette Værk til denne Saliggjørelse. Vore Familier er organiseret ei alene for Tiden, men ogsaa for Evigheden, og disse vore kjere Slægtninger, som er død i henrundne Tider og ikke havde Leilighed til at høre Evangeliet, har nu Leilighed dertil, og vi kan udføre Ordinancen for dem, paa det at vi maa vorde fuldkommen med dem paa en tilkommende Dag; samlet, organiseret og dannet til et stort Familieforhold med det hellige Præstedømmes Fuldmagt til at styre og regjere Alt, fri for al Indflydelse af Kiv, Trette og Uenighed, Ærgjerrighed eller andre Indflydelser tilhørende det jordiske Liv.

Der er Noget, der tilfredsstiller mig mere end noget Andet ihenseende til min Religion, og det er, at det er en prøvet Religion; Gud har prøvet den. Enhver Grundsætning er ligesaa evig, som han er. Ægtestanden og Ægteskabspagterne er' evigvarende. Det Ægteskab, som Gud har beskikket paa Jorden, er ikke for det nittende Aarhundrede, men det er en stor, evig Grundsætning, og dets Grundvold ligger saa dybt som Evigheden selv. Det er ikke en Religion, som de Sidste-Dages Hellige har opfundet for et Experiment, for at forsøge om det kunde lade sig gjøre, og Kongressen vilde gjøre vel i at agte paa denne Kjendsgjerning. Den kom ned fra Himmelen; Gud er dens Stifter. Han gav mig mine Hustruer formedelst det hellige Præstedømmes Magt og Myndighed. Han gav mig mine Børn og Alt, hvad mig kjert og helligt er, formedelst den Fuldmagt; og de er mig given efter hellige Regler. Det er ingen Experiment. Var det ikkun en Politik til at bemestre eller rette paa f. Ex. Menneskenes onde Lyster, vilde jeg føle mig pligtskyldig at antage en saadan Politik; men naar jeg skjønner, at det er et System, der kommer fra Gud, som er evigt, som er Grundvolden til Gudernes Ophøielse, da er jeg færdig til at staa op og forsvare, anbefale og praktisere saadanne

Principer og overlade Udfaldet til Gud, som er almægtig. Jeg er hans Tjener; jeg har antaget Læren om Tro, Omvendelse, Daab, Haandspaalæggelse, patriarkalsk Ægteskab, Daab for de Døde, og enhver Læresætning, Gud har givet ved Profeten Joseph Smith. Jeg har ikke annammet disse Lærdomme, som kom de fra Mennesker, men som kom de fra Gud. Tænkte jeg at de var menneskelige, saa vilde jeg antage min Anskuelse og mine Ideer for lige saa gode, som nogen anden Mands forsaavidt min Erfaring og Jagttagelse naaede; men naar jeg nu modtager dem som fra Gud, skjønnende, at han er deres Author og at han har havt dem ned igjennem al Evighed, da er jeg ikke istand til at modsige dem.

Lad mig nu spørge: Hvad tager de Sidste-Dages Helliges Religion fra et Menneske af hvad det har, der er sandt og korrekt? Førend I annammede dette Evangelium var I rimeligvis lært at handle ærligt og oprigtigt og at beflitte Eder paa Dyd, og Jesu Kristi Religion ikke alene lærer dette, men befaler det. Eder er befalet at være dydige og oprigtige; at være sanddru; at være ærlige; at ære Eder selv, som Mænd, og førend I gjør det kan I ikke ære det Præstedømme, der er Eder anbetroet af Gud, og jeg vil her sige, jeg har ingen Agtelse for en Mand, som ikke ærer sin egen Manddom.

Det Daarlige, som existerer blandt dette Folk vil jeg ingenlunde forsvare. Jeg veed, at denne Husholdning vil udslette og med Rod oprykke alt Ondt og stadfæste Ret og Retfærdighed, og jeg veed, at dersom der intet Ondt var, vilde det ikke længer være nødvendigt at vedblive med dette Værk. Dommer Black siger i sit ypperlige Svar til Hr. Ingersoll, „At der har været Synd og Misgjerning i den kristne Kirke det vil Ingen negte, men at Kristus lærte disse Ting, vilde intet fornuftigt Menneske tage sig for at sige.“ Det samme siger jeg angaaende dette Sidstedagsværk og de Sidste-Dages Helliges Religion. Ondt vil indkomme iblandt os eller opkomme i vor Midte, men jeg benegter paa det bestemteste, at det allerringeste Onde af nogetslags bliver lært os af vor Religion; den er stik imod alt Ondt, enten det er i Læresætninger eller anderledes, alt hvad som er urent eller vanhelligt for Guds Aasyn; men vi finder ikke for godt at lade moralsk fordærvede liderlige Mænd bedømme for os, om Dyd eller Udyd. Vi ønsker en Mand, som er ren af Hjertet, ren i Gjerning, ren i Tanker og Følelser, ren i Ordets fulde Forstand, vi ønsker en saadan Mand at bedømme hvad Renhed er, og jeg veed ikke af nogen ædlere Karakter for en saadan Dommer, end den Frelseren besad. Vi er villig til at underkaste vort Levnet og vort Alt, den almægtige Guds altseende Øies nøie Betragtning, og vi tror, at alt, hvad han kjender for Ondt at være, i vore Tanker, Ord eller Gjerninger, vil han straffe os for, og hvad han kjender for rent, dydigt, helligt og oprigtigt vil han belønne.

Foruden at være ærlig og sanddru er det ogsaa mit Privilegium at blive oplyst og forstandig. Min Religion gjør mig ikke bange for at undersøge. Jeg er just ikke villig til at underkaste mig videnskabelig Vranglære, men jeg er villig til at underkaste mig Sandheden. Jeg er overbevist om at min Religion vil taale enhver Undersøgelse, og jeg tænker det er ikke alene et Privilegium, men en Pligt der paahviler enhver af os at søge og

opsamle saa megen Kundskab som muligt, at komme til Forstaaelse om denne Verdens Grundregler, Luften, Jorden, Stofferne som den er sammensat af, og om Tid og Leilighed gives, Noget om de Verdener, der omgiver os; thi jeg siger Eder, min Tro er, at jo mere vi forstaar om Stenarterne, Jordsmonnet, Vandet og Atmosphæren, og om disse Verdener vi seer rundtom os, jo mere beredt vil vi være til at indgaa i vor Faders Rige. Vor Religion omfatter og regjerer al Sandhed. Vor Religion er høimodig, ædel, frisindet, gavmild osv. Den ei alene bringer Kundskaben om Evangeliet til alle Mennesker, men den gaar tilbage til de Dødes Hjem og henter dem op af Graven. Vis mig en anden Religion, der omfatter saa meget, der gaar tilbage til Oldtiden og drager Omsorg for disse, som ikke havde Evangeliets Goder i deres Tid. Der findes ikke nogen anden saadan Religion paa den ganske Jord. Alt hvad Kristendommen indbefatter omfattes af denne Kirke.

Gud, som er Verdens Skaber, har stadfæstet sin Gjerning paa Jorden, og den gaar godt fra Haanden, og om vi er trofast i vore Pagter og i hvad, som er os anbetroet, tro mod vore Hustruer og Børn, tro mod vor Næste og mod Alle, saa vil vi blive belønnet; om ikke saa vil dette store Værk alligevel skride fremad, men vi vil blive efterladt.

Jeg føler stolt af min Religion. Jeg er idag medens jeg har talt, bleven oplivet ved dens Livskraft, og jeg lever ved dens Haab. Uden Haabet vilde vi af alle Mennesker, være de mest elendige; thi vi er ikke almenyndet, Menneskene troer os ikke, de elsker os ikke, de betragter os med Haan og Foragt; men naar vi veed, at vi er paa den rette Vei, og vi har de omtalte Lærdomme dybt rodfæstet i vore Hjerter, saa kan vi undvære denne Verdens flygtige Glæder.

See til General Garfield, en Mand der havde opofret sit hele Liv for sit Fædrelands Vel, en Mand, der var beundret for sin Ærlighed og Retskaffenhed, opløftet til Præsidentsædet, hvor han blev skudt, og de sidste to Maaneder af hans Liv var en uafladelig Lidelse. Naar jeg tænker paa ham, paa hans Skæbne, saa er jeg rede til at fælde Taarer over hans Minde, og til samme Tid er jeg tilbøielig til at sige, hvor flygtige og hvor ustadige er ikke disse Ting, som vi bygger paa her i Livet. Jeg har Intet seet i General Garfield som ikke er rosværdigt. Han har været et Exempel for de Unge i hele den store Nation, paa Virksomhed, Flid, Retskaffenhed og Hæderlighed, og dog blev han skudt ned af et ryggesløst Menneske.

Vi gaar ikke ud paa at leve blot for Nutidens Fornøielser. Vi gaar ud paa at leve for Evighedens. Vor Tragten fører os hinsides Graven, hvor vi kan blive ophøiet til Stillinger, der er omgivet med skinnende Lys, regjeret af de allerhøieste Fornuftvæsener, under frydfulde Indflydelser, i Kredse, hvor vi bestandig kan stige opad. Just tænk Eder — at skride fremad gjennem Evigheden, udvikle Evnerne, udvide Kundskaben, voxe i Storhed, forædles og tiltage i Magt saalænge Evigheden vedvarer. Det er værdt Alt hvad vi kan ofre i dette Liv. Vi kan sagtens ringeagte Menneskenes haanlige Smil og Spottegloser. Og jeg haaber og beder, at enhver af os Hellige og Enhver under min Røst, fra nu af maa blive opmuntret til at leve for Gud, for Sandhed, for Dyd og for Alt, hvad der er rent og helligt, og at vi maa have Lykke i den store Fremtid, i Jesu Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Mai.

Underretning for Emigranterne.

Dette er til Gavn for dem, som agter at udvandre i dette Aar. Det udgaar fra erfarne Mænd, og vil være til de Reisendes Sikkerhed og Fordel, hvorfor det er ønskeligt, at det bliver nøie iagttaget.

Befordringen fra Kjøbenhavn til de angivne Steder vil for Medlemmer i Kirken koste som følger:

	Ogden	293,00
Nord for Ogden	Brigham City	296,00
	Logan	300,00
	Franklin	303,00
Syd for Ogden	Salt Lake City	296,80
	Lehi	300,50
	Provo	301,50
	Santa Quin	304,50
	Nephi	306,00
	Juab	307,50
	Deseret	312,50
	Milford	318,50

For Børn mellem 5 og 12 Aar betales det Halve, for dem mellem 1 og 5 Aar 50 Kroner og under 1 Aar 20 Kroner.

For Personer udenfor Samfundet vil det koste som følger:

	Ogden	335,00
Nord for Ogden	Brigham City	338,00
	Logan	342,00
	Franklin	345,00
Syd for Ogden	Salt Lake City	338,80
	Lehi	342,50
	Provo	343,50
	Santa Quin	346,50
	Nephi	348,00
	Juab	349,50
	Deseret	354,50
	Milford	360,50

For Børn mellem 8 og 12 Aar betales det Halve; for dem mellem 5 og 8 Aar 146 Kroner og 50 Øre, dem mellem 1 og 5 Aar 50 Kroner og under 1 Aar 20 Kroner.

Alle Kister bør være fast ombunden med Reb. Sengklæder bør have Over-

træk. Kister og Sække maa være tydeligt mærket med Eierens Navn samt Navnet paa Bestemmelsesstedet. Megen Ulempe kan foraarsages derved, at Nogen skriver Ogden istedetfor Bestemmelsesstedets Navn. Desforuden maa der skrives: Utah. U. S. A. (ikke Utha eller Utak, eiheller Nord Amerika). Sværte af Olie og Kjønrøg er bedst dertil. I Nødstilfælde kan man bruge tydeligt paaskrevne Læderlapper, godt fasthæftet. Papir duer ikke. Kister eller Kufferter maa ikke saaledes overtrækkes med Seildug, at det hindrer dem i at blive hurtigt aabnet, og undertiden kan det skee, at saadanne Betræk ved Toldbetjenternes Behandling bliver afrevet og maaskee gaar tabt og Kisten er da uden Paaskrift og udsat for at blive efterladt. Alt hvad man ønsker at beholde hos sig paa Reisen maa paaskrives: „Not to be put below.“ Det Øvrige ligger bedst i Lasten.

Emigranterne og de, der er sat til at føre dem til Kjøbenhavn, maa passe nøie paa, at Alting kommer med og at Ingenting glemmes paa Jernbanerne eller andensteds. En eller Flere burde dertil beskikkes, som med Nidkjerhed vil gjøre sin Pligt. De der ønsker, at Nogen skulde modtage dem i Kjøbenhavn, maa forud underrette os om, hvad Tid de venter at komme og med hvilken Befordring.

Vi ønsker Alle at forstaa, at enhver voxen Person er tilladt frit at medføre 90 danske Pund Reisegods og Børn mellem 5 og 12 Aar 45 Pund. Børn under 5 Aar faar Intet frit med. For Overvægt erlægges 31 Øre pr Pund i Fragt fra Ny York til Ogden. Paa andre Vilkaar tillades det Ingen at medføre mere end hvad nævnt er. Hverken dette Kontor eller Agenten i Ny York kan befatte sig med at udlægge Penge eller deslige.

Til Udstyr behøves, foruden Sengklæder, som vi raader enhver til at tage med om de har dem: En lav Kasse eller Kurv til Mad for hver Familie; og for hver Person: En Tallerken og et lille Fad til at spise af og en Kop til at drikke af, Alt af Blik. Endvidere: Kniv, Gaffel og Skee; Vandflaske og Vaskefad af Blik, samt Haandklæde, Kamme og Sæbe.

Fødemidler bør medtages nok til Brug indtil Indskibningen i Liverpool, og til at leve af imellem Ny York og Utah skulde hver helst have en ti Kroner, og desuden maa de have Penge til Logi, Vognleie og andre Udgifter i Kjøbenhavn.

Dette Aars første Emigration vil afgaa fra Kjøbenhavn den 16de Juni. Konferencepræsidenterne bedes saavidt gjørligt at indsende Penge og Lister inden Mai Maaneds Udgang.

Konferencemøde i Aalborg.

Mødet tog sin Begyndelse Lørdagaften den 15de April Kl 8, og overværedes af følgende Ældste fra Zion: C. D. Fjeldsted, Missionens Præsident, Simon Christensen, Præsident for Aalborg Konference, J. J. Jensen, Præsident for Aarhus Konference, S. C. Petersen, L. P. Christensen, H. C. Nielsen, J. P. Jensen, J. P. Larsen, J. C. Frost, A. Hansen, J. P. Olsen, N. Heilesen, T. C. Christensen.

Efter Præsidentens Indledningstale gaves Leilighed for Grenspræsidenterne og

Missionærerne at indgive deres Rapporter, hvoraf fremgik: at et godt Arbeide var blevet udført, og at Udsigterne paa mange Steder var lovende; dog paa fine Steder, fornemlig i Thisted Gren, havde Politiet været paa Spor efter Brødrene for at arrestere dem, men de var sluppen uskadt fra deres Efterstræbelser, alle Brødrene følte glade og tilfredse ved at arbeide for saa vigtig en Sag som denne, selv under Modgang og Forfølgelse.

Præsident Fjeldsted hilsede Forsamlingen og bød alle Velkommen og haabede, at Alle maatte have Glæde af Sammenkomsten. Af de indgivne Rapporter, sagde han, forstaas, at Brødrene har arbeidet med Flid, men vi kan ikke forvente, at alle vil komme frem og annamme Evangeliet; thi det er kun disse, som er af Israel, der forstaar det, naar det bliver dem forkyndt. Faarene kjender Hyrdens Røst og følger ham; men Bukkene gaar deres egen Vei; desuagtet maa Evangeliet nødvendigvis prædikes i den ganske Verden til et Vidnesbyrd for alle Folk, saalænge som denne Nation ikke aldeles har forkastet Evangeliet og udbrevet Herrens Tjenere, saalænge vil Herren have Medlidenhed med dem, men naar de forkaster Evangeliet aldeles, vil Herren hjemsøge dem, saasom hans Profeter har sagt. Hentydede til Profetierne i Mormons Bog, at det Folk, som skal bebo Amerikas Land, skal tjene Herren eller blive udryddet; viste, hvorledes dette var bleven opfyldt paa dem, som tidligere beboede Landet, og at det samme vilde skee med de nærværende Beboere af dette skjønne Land. Paaviste Forskjellen imellem Jesu Kristi Kirke og Verdens Sekter og Partier.

Søndag Morgen den 16de April Kl. 10. — Nogle af Missionærerne, som ikke endnu havde givet Rapport, gjorde det nu.

Præsidenten oplæste dernæst den statistiske Rapport saavelsom Regnskabet fra forrige Konference den 12 Oct. 1881 til 15 April 1882, hvoraf Følgende fremgik: 75 Medlemmer var tillagt Konferencen ved Daab, 2 emigreret, 24 udelukt og forsvunden, 2 døde, Total Antal af Medlemmer Præstedømmet iberegnet 553. Der er 217 Abonnenter paa „Skand. Stjerne", og 122 do. paa „Ungd. Raadgiver." 141 betaler Tiende, 582 Forsamlinger var afholdt, 117 Byer og 333 Steder udenfor Byer gjenemmissioneret; Bøger og Skrifter solgt til en Værdi af 860 Kroner 66 Øre. 11 Brødre fra Zion og 5 af Landets Sønner havde arbeidet i Evangeliets Tjeneste gjennem Vinteren, alle med Trofasthed og Iver. Ligeledes oplæste han Rapporter fra Søndagsskolen i Aalborg Gren, den kvindelige Hjelpeforening af Aalborg og Hjørring Grene, samt de Unge Mænds Forening af Aalborg Gren; hvilke alle var meget tilfredsstillende. Han foreslog dernæst Kirkens Autoriteter til Anerkjendelse. Ældsterne H. C. Nielsen og J P. Larsen løstes for at besøge deres Slægtninger. Følgende løstes for at arbeide i det Timelige i Sommerens Løb, Anthon Nielsen, C. C. Lauritzen, J. P. Jensen, L. P. Nielsen og J. M. Jensen (alle af Landets Sønner), alle Forslag blev enstemmigt vedtagen.

Ældste J. P. Olsen glædede sig i at være en Budbærer af Evangeliet, og ønskede fremdeles at virke for dets Fremgang efter bedste Evne.

Ældste T. C. Christensen bar Vidnesbyrd om Sandheden af dette Værk og glædede sig i at være meddelagtig i dets Velsignelser.

Ældste Heilesen sagde, at det glædede ham at see flere her, som han tilligemed hans Brødre havde været Redskaber i Herrens Haand til at bringe ind i

Kirken; talte om Hensigten med Evangeliets Gjengivelse til Jorden osv.

Præs. Fjeldsted udtalte sin Tilfredshed med at see saa mange forsamlet her idag; paaviste Nødvendigheden af at have saadanne Embedsmænd i Kristi Kirke, som dem vi nylig havde opløftet vore Hænder for; thi uden dem kan Kirken ikke existere. Aarsagen, hvorfor saa mange i vore Dage erklærer sig at være Fritænkere ligger deri, at Gud og Religionen bliver af de saakaldte Evangelie-Forkyndere fremstillet paa en saadan Maade; at det er umuligt for rettænkende Mennesker at fatte eller begribe det. De Hellige er uafhængig af Verden og dens Præster; thi Evangeliets Lys opklarer deres Sind og Forstand; og formedelst den Aand, som de har annammet, er de istand til at lære Gud og hans Villie at kjende. Forjættelserne som er lovet de Hellige er store, derfor bør vi gaa frem med Mod og være trofaste under alle Omstændigheder, om saa vil vi tilsidst naa Maalet.

Kl. 2 Eftermiddag. Ældste L. P. Christensen talte i Korthed om Evangeliets Principer, fremførte Beviser af Skriften paa, at vor Lære er bibelsk, og bevidnede, at den er en guddommelig og evig Sandhed.

Ældste A. Hansen talte om det store almindelige Frafald, samt hvorledes Herren atter i denne Tid og Slægt havde oprettet sin Kirke paa Jorden, for at frelse alle dem, som vil være dette Budskab lydige.

Præs. J. J. Jensen fra Aarhus, fremstod og hentydede til den Uimodtagelighed, som Folket i vore Dage i Almindelighed viser for Evangeliet. Desuagtet nyder de, som i Oprigtighed har annammet Sandheden en Glæde og Tilfredshed, som Verden ikke kjender; endskjøndt de ofte maa gjennemgaa mange Prøver og Gjenvordigheder, og bliver stillet under mange ubehagelige Omstændigheder. Talte om Evangeliets første Principer og Maaden, hvorpaa enhver kan faa Kundskab for sig selv om hvadenten dette Værk er af Gud eller ikke samt om Profetiernes Opfyldelse til Verdens Undergang, men de Helliges Frelse.

Præs. Fjeldsted sagde, at det var af høieste Vigtighed for Menneskene at lære at kjende Veien til Frelse og Salighed, eftersom vi kun har denne ene Prøvestand i Kjødet, og af vor Opførsel her, afhænger vort Vel og Vee i Evigheden. Den nulevende Slægt overgaar alle andre Slægter i Ugudelighed, og Folket af Nineve vil opstaa i Dommen imod denne Slægt, thi de omvendte sig efter een Mands Vidnesbyrd, men denne Slægt har havt en Mangfoldighed af Vidnesbyrd, anmodede alle om at lade sig frelse fra den onde og vanartige Slægt og sagde, at det var nødvendigt for alle at tage sit Kors og taale Verdens Forfølgelse, Haan og Spot, selv om det skulde koste os vort Liv; thi Forjettelsen er: „Den, som mister sit Liv for Jesu Navns Skyld skal finde det „igjen", men den, som vil frelse sit Liv skal miste det." Og indtil at Djævelen er bunden, vil Guds Børn have Modgang og lide Forfølgelse; men salig er den, som tjener Herren tro under alle Omstændigheder.

Aften Kl. 7. Ældste Frost talte om den Fred og Glæde, som enhver trofast Hellig nyder, men som Verden ikke kan fatte. Henviste til Nødvendigheden af de forskjellige Embedsmænd i Kirken, for at styre og ordne Kirkens Anliggender og forrette Ordinancerne, bar Vidnesbyrd om Guds Kirkes Oprettelse paa Jorden i vore Dage.

Ældste S. C. Petersen sagde, at

han glædede sig meget i Evangeliet, og ved at høre de gode Rapporter. Evangeliet skal prædikes for alle Folk til et Vidnesbyrd, og det bliver da Menneskenes egen Sag, hvadenten de vil annamme det eller ikke. Menneskene er satte her paa Jorden i en viis og ædel Hensigt, og det er af største Vigtighed for dem at leve saaledes, at naar de forlader denne Tilværelse, de da kan gjøre det med Glæde.

Præs. Christensen sagde, at endskjøndt han paa Grund af Ildebefindende hellere vilde undgaa at sige Noget, saa følte han dog, som om de Hellige havde Krav paa at høre lidt fra ham ved denne Leilighed. Brødrene, som havde arbeidet i Forening med ham, var alle gode trofaste Mænd, og det havde aldrig faldet i havs Lod at arbeide med Mænd, der var mere ivrig, nidkjær og Guds Sag hengiven end disse, og han følte af sit ganske Hjerte at sige „Herren velsigne dem". De Hellige var i Almindelighed trofaste og bestræbte sig for at fremme Herrens Sag efter bedste Evne. Fortalte, hvorledes Kristi Kirke var oprettet paa Jorden, og fremsatte de første Principer af samme. Raadede Alle, som endnu ikke havde annammet Sandheden, til at omvende sig fra sine Synder, og tro paa den sande og levende Gud, og lade dem døbe i Vand til Syndernes Forladelse, at de maatte faa den Hellig-Aand og et Vidnesbyrd for sig selv om Sandheden af, hvad vi lærer. Dette er mere værdt end alt Andet i denne Verden. Bevidnede, at Joseph Smith var en sand Guds Profet til denne Slægt.

Præs. Fjeldsted sagde, at hvad Brødrene havde talt var Sandhed. Menneskene i vore Dage udraaber vor Lære for et Bedrageri, og stempler os som Bedragere, men han vilde spørge, hvori bestaar Bedrageriet? Er det forkert at lære Menneskene at tro paa den sande og levende Gud, og paa hans Søn Jesum Kristum, og at de maa omvende sig og blive døbt til Syndernes Forladelse, og faa den Hellig-Aand ved Haandspaalæggelse, hvis saa er, saa var Apostlerne fordum Bedragere, og Biblen falsk; thi det er hvad baade de og Biblen lærer. Han opfordrede alle de Hellige, som havde annammet den Hellig Aand, da de fik Haandspaalæggelse til at oprække deres Hænder. Majoriteten af den store Forsamling opløftede deres Hænder. Han anmodede dernæst dem som havde annammet Evangeliet af et oprigtigt Hjerte, men ikke havde faaet den Hellig-Aand, om at opløfte deres Hænder, men der var ingen Hænder oprakt. Her sagde han, var et Vidnesbyrd for de Tilstedeværende, som de vilde gjøre vel i ikke at forkaste. Var et kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden og sluttede med at nedbede Himlens Velsignelse over alle Oprigtige.

Mandag Morgen den 17de, Kl. 10, afholdtes et Præstedømmes-Møde, i hvilket Ældsterne J. P. Larsen, H. C. Nielsen og J. P. Jensen talte, hvorefter Præs. Fjeldsted formanede Alle, som holdt Præstedømmet til at ære det samme og afholde sig fra alle unyttige Spørgsmaal og Læresætninger, men følge Evangeliets rene uforfalskede Sandheder. Raadede til at betale Tiende, leve i Fred med vore Familier, hvem som har nogen. Sky slet Selskab, som fordærver gode Sæder, og ofte bringer os til at gjøre Noget, som vil nage vor Samvittighed saavel i Tid som Evighed.

Præs. Christensen anmodede Alle om at erindre de mange gode Raad og Lærdomme, som de havde hørt; advarede de Hellige imod at gaa i Gjeld, eftersom dette vil lægge Baand paa dem;

men derimod søge, saavidt muligt, at spare lidt af deres Fortieneste, og derved bidrage til deres Udfrielse; og altid erindre, at den, som vil hjelpe sig selv, vil Herren hjelpe.

Om Eftermiddagen Kl. 3 afholdt Den kvindelige Hjelpeforening et Møde som var vel besøgt; og Tirsdag Aften afholdt De unge Mænds Forening et Møde. Ved disse Leiligheder gav Præs. Fjeldsted mange værdifulde Raad og Lærdomme.

Alle Møderne var usædvanligt godt besøgt af baade Hellige og Fremmede, som alle lyttede til med spændt Opmærksomhed, og Guds Aand var rigeligt udgydt over saavel Talerne som Tilhørerne, og denne Sammenkomst vil længe erindres. Fem blev tillagt ved Daab under Konferencen.

Mads C. Petersen,
Skriver.

Blandede Nyheder.

Omtrent 800 Jernbanevognlæs Kartofler af sidste Høst er udført fra Utah, og der er gode Udsigter til stor Afsætning endnu.

Den lille Koloni Deseret ved Sevier-Floden led en meget stor Skade den 21de Marts, idet en Søndenvind gjorde, at Isen brast og fløb ned i store Masser og borttog Dammen og Broen. Virkningen af Isens Bevegelse var saa kraftig, at Folk, som stod paa Flodbredden, følte Jorden at røres under deres Fødder. Skaden anslaas til tæt ved 50,000 Dollars, og har gjort de fleste af Kolonisterne mismodig, eftersom det bliver forseent til at avle Noget i dette Aar efter at en ny Dam er anlagt.

De kvindelige Methodister i Ogden gjør godt Brug af Edmunds' Bill. De er beskjeftiget med at forfærdige et smukt Tæppe til at sende Fru Edmunds som et Tegn paa, at de paaskjønner hendes Mands Tjeneste i at hjelpe til at berøve „Mormonerne" deres konstitutionelle Rettigheder. Deres Navne, som yder Pengehjelp dertil, vil blive broderet paa Tæppet, og Bidrag modtages allevegne fra. Saadan Ære og en saadan Laurbærkrans havde Senatoren vist næppe ventet.

Det vidtudstrakte lave Land i de sydlige Stater, som støder til Missisippi-Floden, er nu atter hjemsøgt med en uhyre Oversvømmelse. Vandet strømmer ind over Markerne 20 Fod dybt og somme Steder staar det 4 Fod over Digerne. Mange Tusinde Mennesker er husvilde og nødlidende og maa bespises, og et stort Antal af Kreatur drukner eller sulter ihjel. (Deseret News.)

Notitser. Vedkommende Konferencepræsidenter underrettes herved om, at Samsø er fratagen Kjøbenhavns Konference og tillagt Aarhus Konference.

C. D. Fjeldsted, Præsident.

Som Tillæg til Kjøbenhavns Konferencerapport i forrige Nr. bør anmærkes, at fra 6te Nov. 1881 til 9de April 1882 er døbt 88; af Forsamlinger afholdt 762.

Kapitler af Præsident Brigham Youngs Levnetsløb.

(Af E. W. Tullidge. — En Ikke-Mormon.)

(Fortsat fra Side 224.)

Men, endskjøndt Guvernør Young virkede hen til en saadan Ende, som Sagerne tilsidst fik, saa tillod han dog hverken sig selv eller sit Folk at rykke et eneste Skridt tilbage fra den engang valgte Stilling. Ja man kan med Sandhed sige, at deres Sikkerhed og Sags lykkelige Udfald beroede paa deres urokkelige Standhaftighed. Efterat Kapitainen næste Dag var reist, udgav Guvernøren følgende Proklamation, og erklærede Territoriet i Beleiringstilstand:

Borgere i Utah: Vi bliver nu anfalden af en fiendtlig Styrke og det skeer øiensynligt for at omstyrte og ødelægge os.

I de sidste 25 Aar har vi taalt Regjeringsmænds Uartigheder; Politiofficianter, Dommere, Guvernører og Præsidenter har forhaanet os, bespottet os, fornærmet og beløiet os. Vore Boliger er bleven plyndret og brændt, vore Marker ødelagt, vore fornemste Mænd myrdet under Løfte paa Øvrighedens Beskyttelse, og vore Kvinder og Børn uddreven fra Hjemmet for at finde den Ly i den øde Ørk, og den Beskyttelse blandt vilde Mennesker, som negtedes dem der, hvor de stolte Kristne og Civiliserede boede.

Vort Lands Grundlov, Konstitutionen, hjemler os Alt, hvad vi forlanger.

Dersom vore konstitutionelle Rettigheder, som amerikanske Borgere, blev tildelt os saasom de burde, da vilde det være Alt, hvad vi kunde forlange.

Vore Modstandere har benyttet sig af fordomsfulde Meninger, som existerede om os paa Grund af vor Tro, til at udsende en veludrustet Hær til at fuldbyrde vor Ødelæggelse. Man har ikke givet os nogen Leillghed til at forsvare os for Nationen mod de falske, fule og uretfærdige Beskyldninger, som føres imod os.

Regjeringen har ikke villet nedlade sig til at beskikke en Undersøgelseskommission eller andre Personer til at sendes herud til at undersøge og udforske Sandheden, som brugeligt er i saadanne Tilfælde.

Vi veed, at disse Beskyldninger er falske, men det gavner os intet. Vi bliver dømt uden Forhør, og tvunget til et Udfald, med en bevæbnet dertil hyret Pøbelskare, som er bleven sendt imod os efter Tilskyndelse af anonyme Brevskrivere, som skammer sig ved at kjendes ved de lave æreskjændende Usandheder, som de har udspredt; bliver dømt af moralsk fordærvede Embedsmænd, der har beløiet os for at skjule deres Skyldighed; og af disse Leiesvende til Præster, samt skraalende Avisskrivere, som tilsidesætter Sandheden for uretfærdig Vindings Skyld.

Dette Nødsfald, som er blevet os paaført, tvinger os til at forsvare os selv, hvilket Naturens Lov byder os, og som er en Rettighed, der er os tilsikret ved Aanden i vore nationale Indretninger, og hvorpaa vor Regjeringsform er baseret.

Vi skylder os selv og vor Familie at ikke lade os fordrive eller myrde uden at gjøre noget til Selvforsvar. Den Pligt vi skylder Fædrelandet, vor hellige

Religion, vor Gud og Friheden, den fordrer af os, at vi skulde ikke staa stille og see paa, at de Bøiler bliver smedet, som er beregnet paa at binde os og bringe os i Underdanighed til en slig ulovlig militær Despotisme, som i et Land med en Konstitution, ikkun kan udspringe fra selvtagen Myndighed, Tyranni og Undertrykkelse.

Hvorfor jeg, Brigham Young, Guvernør osv. i Utah Territorium, paa dette Territoriums Befolknings Vegne, hvilke er Borgere i de Forenede Stater:

1) Forbyder hvilkensomhelst Magt at komme ind i dette Territorium under nogetsomhelst Paaskud.
2) Befaler hele Militærmagten i Territoriet at holde sig færdig til at marschere paa et Øieblikks Varsel for at gjendrive saadant Indfald.
3) Territoriet erklæres herved at være i Beleiringstilstand, fra denne Proklamations Offentliggjørelse at regne, og Ingen skal tillades at passere ud eller ind over Grænsen uden Permision af vedkommende Officerer.

Given under min Haand og Segl i Saltsøstad denne den 15de Dag i September Maaned A. D. 1857.

(Loco segili.)

Brigham Young.

Betragtninger over den nye Lov

rettet mod „De Sidste-Dages Hellige", for Troen paa og Udøvelsen af den bibelsk-partriarkalske Ægteskabs-Orden.

Saa faldt vor Dom!
Den frie Mand
Blev undertrykt i Friheds Land!
Den Svage blev den Stærkes Rov,
Og Magtens Bud er bleven Lov!
At Demagogen Hevn kan faa
Man Landets Grundlov bryde maa,
Og som en Samson, blind og vred,
Man river Friheds-Templet ned —
Man sløifer Folkerettens Vold,
Og løfter Despotismens Skjold;
Man blues ei ved Navnet Fri;
Skjøndt det kun skjuler Tyranni.

Nu Unionens Baand er løst
Ved mange Millioners Røst —
De Baand, som var' den Svages Værn —
Den Sol, som engang lyste fjern',
Men nu sig skjuler bag en Sky,
Som Natten mørk, og tung som Bly.

Alt mangen Vismand seer med Gru
At Magt for Ret kun gjælder nu —
At denne Dom med dobbelt Vægt,
Vil ramme denne faldne Slægt;
At Sluserne man aabne lod
For Anarkiets vilde Flod.

Mod Zions Folk paa denne Dag
Man retter dette haarde Slag —
Man træder Retten under Fod
Og tørster efter Martyrblod.
Man seer med gridske Øine Nok
At røve fra den lille Flok,
Som før man drev fra Hus og Hjem
Et Tusind Mil i Ørken frem.

Langs Veien seer man Vidner staa
Om hvad de maatte gjennemgaa;
Thi Grave, med Mormoners Navn,
Selv dem, som sank i Dødens Favn,
Betegner deres Pilgrimsfærd
Og hvad Guds Værk for dem var værd.

Skjøndt flygtende for Troens Sag
Og plyndret under Friheds Flag —

Berøvet Alt og stedt i Nød,
Foruden Hjem og uden Brød —
Mens Sygdom staar ved Armods Dør,
Og Døden mangt et Bytte gjør
I Leiren — i de Vildes Land —
Forlanges dog fem Hundred' Mand;
At kæmpe for det samme Folk,
Som nys med Ild og Sværd og Dolk
Fordrev dem bort fra Sted til Sted,
Og aldrig gav dem varig Fred.
Trods Ondskab saas i dette Raad, —
Trods Kvindens Angst og Barnets Graad
Det store Offer bliver bragt
Og Skæbnen mødes uforsagt —
Med Tillid til Jehovas Arm,
Med Haab og freidigt Mod i Barm
Snart brave Mænd i Rækken staar
Og Batallionen fremad gaar. —

Af Brigham førtes Folket hid
Og Velstand lønned' Tro og Flid;
De Undertrykte fandt et Ly
Og Utah-Folket kom i Ry. —
Her fandtes dengang ingen Nød,
Og ingen Voldsmand Freden brød,
Men smilende stod Marken grøn
Og lykkelig var Landets Søn.
Den muntre Dreng i Haven sprang —
Den friske Mø ved Rokken sang —
Den Gamle under Træet sad
Med gamle Venner atter glad;
Og svundne Dage, som en Drøm,
Sig tabte snart i Tidens Strøm —
Skjøndt stundom Sorgens Minder stod
For disse Fædre frem i Blod —
Ei Brøde eller Lovens Dom
Var Aarsag til at hid de kom,
Men Pøbelhobe drev dem ud
For Troens Skyld, mod Lovens Bud —
Mod Folkerettens Tro og Lov,
Den Svage blev den Stærkes Rov.

Den samme Magt — den samme Aand
Nu hæver truende sin Haand,
Med Lænker for den brave Mand,
Som, lig Columbus, fandt et Land —
Som var Nationen tro og huld —
Som gav den baade Sølv og Guld —
Som gav den trætte Vandrer Brød —
Som lindred' mangen Pilgrims Nød —
Som bød „Velkommen" til sin Fest
Saa mangen en uværdig Gjæst —
Som Fiender — (kom det vel ihu) —
Med Ondt betaler de os nu;
Og Løgnetungens hvasse Braad
Man bruger i Nationens Raad —
Man bruger List — man bruger Kunst —
Man smigrer sig med Folkets Gunst —
Man bøied' sig for Præstehad,
Skjøndt Femti Tusind Sjæle bad —
Et Folk, hvis Vee og Vel det gjaldt,
Blev ikke hørt, før Dommen faldt.

Ephraim, Marts 1882.

C. C. A. Christensen.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af C. D. Fjeldsted, Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.